

Areal til 110 Kv.-Alen i Byerne og 130 Kv.-Alen paa Landet. Men straks derpaa kom en Skrivelse fra Generaldirektoratet, der sagde, at ogsaa naar man skulde opmaale efter denne Lov, skulde man tage de i sig selv afgiftsfri Værelser med i Betragtning. Det vil sige, at naar en Mand ejer et Hus, der i sig selv er afgiftsfrit paa Grund af dets Lidenhed, og han indretter et Loft- eller Kvistværelse, kan dette bevirke, at hele Huset bliver afgiftspligtigt, skønt Værelset selv er afgiftsfrit, og skønt det staa i Loven af 1802, at saadanne Værelser ikke maa tages med i Beregning, naar man skal opmaale et Hus og undersøge, om det er afgiftspligtigt eller ej. Vi have ment, at det burde rettes ved en Lovbestemmelse, at det var den letteste Maade at rette det paa. Det er muligt, at disse Skrivelser fra Generaldirektoratet er i Strid med den gældende Ret og derfor kunne omstødes ved Domstolene. Men de Folk, som dette Paabud rammer, ere Folk, der bo i smaa Lejligheder, og deres Kaar ere som Regel økonomisk mindre gode. I mange Tilfælde kende de maaske slet ikke Loven. Det er derfor vanskeligt for dem at rejse en Sag, gennem en Proces at faa Spørgsmaalet løst. Det er bekosteligt og noget, man nødig gaar til. Ved denne Lovbestemmelse kunne vi nu hæve al Tvivl, saa er den Sag afgjort, og man er fri for at søge Domsafgørelse derfor. Hvorledes en Husejer, der har et saadant Hus, skal gaa frem for at slippe for den Bygningsafgift, som han muligvis nu betaler, er der allerede Praksis for. Han maa indgive en Begæring til Amtstuen eller til Magistraten i Byerne, hvori han meddeler, at hans Forhold ere saaledes og saaledes, og at han af den Grund herefter maa være fri. Betingelsen er, at et saadant Hus kun bebos af en Familie, og det er kun Beboelseslejligheder, der fritages.

Man har endvidere i § 4 tilføjet endnu en Bestemmelse, der gaar ud paa, at „Anvendelse af den i Lov af 1ste Oktober 1802 § 31 og § 32 for Pakhuse foreskrevne lavere Bygningsafgift skal ikke være udelukket derved, at Pakhuset er i indvendig Forbindelse med andre Lokaler, hvoraf højere Afgift svares.“ Der gælder forskellige Skalaer for Bygningsafgift af Beboelseslejligheder, Butikker og Pakhuse, men medens Pakhuse ellers svarer efter den lavere Skala, indtræder den højere, hvis Pakhuset gennem en Dør eller lukket Gang er i Forbindelse med Lokaler af den Beskaffenhed, der kræver en højere Bygningsaf-

gift. Hvis Pakhuset er i Forbindelse med en Beboelseslejlighed, skal det svare Afgift som af denne; og ligesaa hvis det er i Forbindelse med en Butik. Man har i Udvalget fundet, at det afgørende var den Brug, man gjorde af Lokalet; benyttedes det som Pakhus, burde den højere Skala ikke indtræde, fordi der er en Dør ind til en Butik; det vedbliver at være et Pakhus. I mange Tilfælde vil det betyde en Nedsættelse af den nuværende Bygningsafgift af Pakhusene. Med Hensyn til Bestemmelserne i §§ 1 og 2 er det ligegyldigt, hvorvidt den vedkommende er Ejer eller Lejer. Vel er det formelt Ejeren, der udreder Bygningsafgiften, men efter Lovgivningens Bestemmelser er det utvivlsomt, at Bygningsafgiften er en Byrde, der paahviler Brugen og Brugeren af Ejendommen. Man har desuden i Udvalget været inde paa mere almindelige Betragtninger om Bygningsafgiften i det hele. Man har overvejet, om man ikke i Loven skulde optage en Bestemmelse om, at det maatte kræves, at ingen bliver pligtig til at svare Bygningsafgift af en Ejendom, naar han ikke var bleven tilsagt eller varslet om, at nu skulde der finde en Opmaaling Sted. Det skal i Praksis i mange Tilfælde gaa saaledes til, at der en Dag kommer en Branddirektør ud og opmaaler Bygningen og paalægger Ejeren at svare Skat af den, uden at den vedkommende Ejer har været tilsagt dertil, og uden at han altsaa ved noget derom. Det er naturligvis i sig selv ubeldigt, og det er end mere uheldigt af den Grund, at hvis det fører til, at en Ejer bliver sat i højere Bygningsafgift, end han egentlig skulde, saa kan han ikke senere faa det rettet uden at lide Skade derved; han erfarer det først nogen Tid derefter, først naar han første Gang afkræves Bygningsafgiften, saa først kan han indgive en Klage, og han faar kun Bygningsafgiften eftergivet fra Klagens Dato. Uden Skyld fra sin Side kommer han altsaa til for et Tidsrum at svare en højere Afgift, end han egentlig er pligtig til. Den Bestemmelse, at Bygningsafgiften først tilbagebetales fra Klagens Dato, maa derfor nødvendigvis kræve som sit Supplement, at Bygningsafgiften ikke kan paalægges nogen, uden at han er tilsagt til Opmaaling eller varslet om, at den skal finde Sted. Vi have imidlertid ikke i Udvalget fundet det praktisk at optage en Bestemmelse herom i Loven, idet vi have ment, at det kunde rettes ad administrativ Vej, og vi have haft det Haab, at den højtærede Fi-